

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 346/2021
10.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Весне Субић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, уз учешће умешача на страни туженог АД „Сремпут“, Рума, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 247/18 од 12.08.2020. године, у седници одржаној 10.02.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 247/18 од 12.08.2020. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Новом Саду Гж 247/18 од 12.08.2020. године у потврђујућем делу става првог изреке којим је одлучено о материјалној штети на возилу и пресуда Основног суда у Новом Саду П 11583/2016 од 30.11.2017. године у ставу петом изреке и предмет у укинутом делу враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 11583/2016 од 30.11.2017. године, ставом првим изреке одбијен је приговор месне ненадлежности Основног суда у Новом Саду за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи по основу накнаде нематеријалне штете исплати укупно 100.000,00 динара и то на име претрпљених физичких болова и на име претрпљеног страха од по 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом од пресуђења 30.11.2017. године па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев за по 35.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и на име претрпљеног страха, све са законском затезном каматом од пресуђења па до коначне исплате. Ставом петим изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужила тражила да се обавезе тужени да тужиљи по основу накнаде материјалне штете на возилу исплати укупно 47.931,20 динара са законском затезном каматом од 30.09.2014. године па до коначне исплате. Ставом шестим изреке обавезан је тужени да тужиљи на име материјалне штете за издавање записника о увиђају исплати 1.205,00 динара са законском затезном каматом од 25.09.2014. године до коначне исплате. Ставом седмим изреке обавезан је тужени да тужиљи по основу накнаде материјалне штете на име трошкова лечења исплати и то:

по рачуну бр. 3101 - 3.000,00 динара са законском затезном каматом од 06.10.2014. године па до коначне исплате, по рачуну број ... - 4.800,00 динара са законском затезном каматом од 07.10.2014. године па до коначне исплате и по рачуну број ...- 14.400,00 динара са законском затезном каматом од 13.10.2014. године па до коначне исплате. Ставом осмим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 137.992,10 динара. Ставом деветим изреке одбијен је тужбени захтев у делу за законску затезну камату на трошкове поступка почев од дана пресуђења па до дана извршности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 247/18 од 12.08.2020. године, ставом првим изреке одбијена је жалба туженог, а делимично су усвојене жалбе тужиље и умешача на страни туженог, па је првостепена пресуда преиначена у делу одлуке о накнади нематеријалне штете, тако што је обавезан тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати укупно 130.000,00 динара, уместо 100.000,00 динара и то на име претрпљених физичких болова 60.000,00 динара и на име претрпљеног страха 70.000,00 динара, уместо по 50.000,00 динара, као и у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 120.736,00 динара уместо 137.992,10 динара. У преосталом делу, одбијене су жалбе тужиље и умешача на страни туженог и потврђена првостепена пресуда у преосталом побијаном, а непреиначеном делу. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 18.200,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), због потребе уједначавања судске праксе у погледу начина стицања права својине на покретној ствари – возилу, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку, па је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према до сада утврђеном чињеничном стању, 09.09.2014. године, око 21,50 часова, на путу бр. 13 на деоници ГП Батровци- Београд, дошло је до саобраћајне незгоде када је возило марке „...“ рег. ознаке ... -...-, регистровано на ББ из ..., којим је управљала тужиља, код искључења са ауто – пута за ..., налетело на отпали газећи слој камионског пнеуматика, који пре тога није приметила, нити је могла да га избегне, јер се кретала левом траком, а иза су се кретала друга возила. На том делу пута у то време нису постојали рефлектори. Овом приликом, тужиља је задобила лаке телесне повреде у виду акутног вратног синдрома и бола у пределу десне надлактице. На возилу је настала материјална штета. Оценом налаза и мишљења вештака др Срђана Нинковића

и вештака др Слободана Дракића утврђен је интезитет и трајање физичких болова и страха. Утврђено је да је тужила 25.09.2014. године на име набавке записника о увиђају саобраћајне незгоде исплатила 1.205,00 динара, као и да је на име лечења по рачунима од 06.10.2014. године, 07.10.2014. године и 13.10.2014. године исплатила укупно 22.200,00 динара. Из налаза и мишљења вештака дипл. инг. маш. Војислава Бањанина, изјашњења на примедбе и исказа, произилази да је процењена висина материјалне штете на возилу марке „...“ рег. ознаке ... -...-... од 47.931,20 динара. Из исказа сведока ББ утврђено је да је тужили продала возило марке „...“, да је тужила исплатила купопродајну цену, те да се не сећа када је возило предала тужили. Из исказа тужиле саслушане у својству парничне странке, утврђено је да је након незгоде полиција извршила увиђај, да је том приликом повређена, да је на возилу настала материјална штета, да је лечење обавила у приватној пракси и да је возило поправила о свом трошку.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су делимично усвојили тужбени захтев у погледу накнаде нематеријалне штете на име претрпљених физичких болова и страха и материјалне штете на име издавања записника о увиђају и на име трошкова лечења и одлучили као у изреци, док су одбили тужбени захтев у делу накнаде материјалне штете на возилу, налазећи да тужила није активно легитимисана у овој правној ствари, будући да није приложила уговор о куповини возила, као ни пуномоћ за управљање возилом, те да се у моменту саобраћајне незгоде возило водило на име ББ.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом указује да је побијана одлука у делу којим је одлучено о материјалној штети на возилу донета уз погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 34. Закона о основама својинскоправних односа прописано је да се право својине на покретној ствари стиче на основу правног посла и предајом те ствари у државину стицаоца. Одредбом члана 67. Закона о облигационим односима прописано је да закључење уговора не подлеже никаквој форми, осим ако је законом другачије одређено.

Дакле, како је возило покретна ствар, то је за стицање права својине потребно да је закључен правни посао и да је возило предато у државину стицаоца. Сходно начелу консесуализма предвиђеном у члану 67. став 1. ЗОО, такав правни посао не мора бити закључен у писменој форми. Сада важећи Закон о основама безбедности саобраћаја на путевима, прописује као један од услова да се возило упише у јединствени регистар возила и да се изда саобраћајна дозвола, да постоје докази о пореклу и власништву возила у писаној форми, док Закон о обавезном осигурању у саобраћају у члану 32. прописује да ако се у току важења уговора о осигурању од аутоодговорности промени власник моторног возила, права и обавезе из тог уговора прелазе на новог власника и трају до истека текућег периода осигурања.

Имајући у виду изнето, не може се прихватити закључак нижестепених судова да тужила није активно легитимисана у овој правној ствари за накнаду штете на возилу, с обзиром да је утврђено да је возило регистровано на ББ, те да је она самим тим и власник возила.

Наиме, полазећи од одредбе члана 34. Закона о основама својинскоправних односа, те члана 454. став 1. Закона о облигационим односима којом је прописано да се уговором о продаји обавезује продавац да пренесе на купца право својине на ствари и да му у ту сврху ствар преда, произлази да је за закључење уговора о купопродаји покретних ствари довољна предаја ствари, односно да се право својине стиче предајом те ствари и да за пуноважност закључења уговора о продаји покретних ствари није обавезна писмена форма, већ је довољна и усмена сагласност о битним елементима уговора. Имајући у виду да је између тужиље и ББ закључен усмени уговор о купопродаји предметног моторног возила, будући да је из исказа сведока ББ утврђено да је тужилји продала возило марке „...“ и да јој је тужиља исплатила купопродајну цену, након чега јој је предала возило, то је по оцени Врховног касационог суда погрешан закључак нижестепених судова да тужиља није активно легитимисана у овој правној ствари, јер се у моменту саобраћајне незгоди возило водило на имену ББ, а да тужиља у прилог тврдњи да је власник наведеног возила није приложила уговор о куповини возила, као ни пуномоћ за управљање возилом.

Имајући у виду да нижестепени судови, због погрешне примене материјалног права нису ценили правилност обрачуна и висине материјалне штете на возилу, коју је дао вештак дипл. инг. маш. Војислав Бањанин, као ни околност да ли је тужиља, те уколико јесте колико је исплатила на име поправке возила оштећеног у предметној саобраћајној незгоди, што значи да је на тај начин чињенично стање остало непотпуно утврђено, због чега је Врховни касациони суд на основу члана 416. став 2. ЗПП укинуо нижестеппене пресуде у побијаном делу и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку првостепени суд ће утврдити чињенично стање имајући у виду примедбе из овог решења, а потом донети правилну и закониту одлуку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић